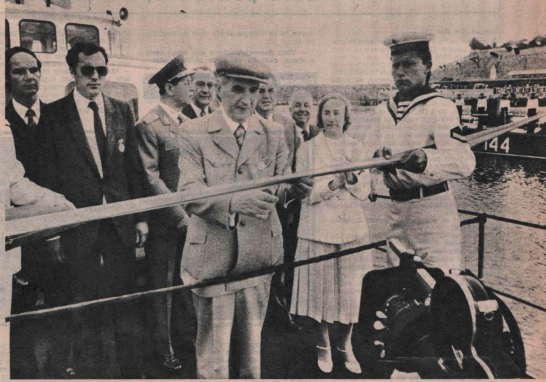

Viața și munca tineretului,
direcție vitală a filmului românesc

**Tinerii noștri actori despre
eroii tineri din filmele noastre**

În atmosfera de puternică angajare a întregului popor pentru a întâmpina cu noi și mari succese cea de-a 40-a aniversare a glorioșului act de la 23 August 1944 TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A INAUGURAT CANALUL DUNĂREA NEAGRĂ, realizare epocală a poporului român, grandioasă construcție a anilor socialismului

de viață, care poate inspira 100 de filme

noobitnu, dumnezeoasă sau cel care fac filme.

— Ce-i drept, e drept.

De dragoste, sincer

— De unde știței de loc? Silvia Morosan: Din comuna Satumare, județul Suceava.

— E o mașină foarte complicată, asta care lucrează singură?

— Nu e chiar așa de complicată, vi se pare dumnezeoasă?

— De când lucreți la ea?

— De când e fost pusă în funcțiune, în ianuarie a avut doi ani.

— Face un zgomot terribil, cum îl sunați?

— Vi se pare dumnezeoasă, eu m-am obișnuit și apoi, nu cunoașteți deza. Aici pînă fără muncă, nici muncă fără pînă?

— Și cum îți ajută dumnezeoasă, o țese așa lină și frumoasă, dint-un sat bucovinean, locași aici, într-o turmalion de fontă?

— Am venit să învăț și eu o meserie, că atunci când am terminat eu școala, vedeți deci că nu mai sînt chiar așa de tînăr, la noi nu erau prea multe întreprinderi în județ, sînt de 11 ani aici și m-am obișnuit, dar tot mai frumoasă e la noi, la țară.

Vă e dor, din când în când, de-acasă?

— Chiar că mi-e foarte dor acum, mi-e dor tare-tare, m-am mai fost demuș și de-abia aștept să-mi iau o zi de recuperare ca să mă duc.

Cînd vă aduceți aminte de casă, de aște?

— Mai tot timpul.

Cum tot timpul? Și cînd lucreți la mașina asta?

— De ce de ce? Care viață e mai frumoasă decît aceea care a fost acasă? Mei vînză satul, alții primise cîm o scrisoare de la părinți și-mi vine, aș, să zbor pînă la Suceava.

Aici unde locuțiți?

— La cîmînă de nefamiliști.

De 11 ani? Vă ghidți uneori la viațoarea dumnezeoasă ca să?

— Văsu! mere u e să e cameră, un apartament decorat cu modele bucovine, în stilul de la Suceava.

— Dar cum ați reușit, cred că ați făcut eforturi foarte mari, ca să rămîneți pînă acum, nefamiliști?

— Sîntă să închină cîșta mașini, că se răcesc. Și acum, dacă vă deți puțin de o parte, n-o să vă sara nișpur în ochelari.

— Deci, uităte de nișpur, să revenim la băieți care sînt ații de muți, chiar aici în secție.

— Sînt, dar poate de mine nu mă lăbește nimănui.

— Imposibil!

— Sau poate că nu i-am găsit eu pe cei care să-mi placă mie, că băieții de azi.

— Sînteți foarte exigenți sau vă așteptați cîșta în aște?

— Nu mă așteaptă nimănui, băieții de acum sînt copii pe lingă mine. Dar e un sat foarte frumos, e lină, e apa Sucevei, peste care s-a făcut un pod mare, de cînd am plecat eu, e o luncă foarte frumoasă, unde se face domnică foarte sau se face...

Aici ce faceți în timpul liber?

— Pentru mine este, în afară de dimonic, timpul liber e foarte puțin. Că dimineața sînt la fabrică și după amiaza la școală, m-am înscris la liceu sînt, cu profil de matematică-fizică și mă pregătesc pentru examenul de trespăș la mecanică sau la electrotehnică.

Direcți la electrotehnică Văd înăci să ați descoperit și aici, la Breșov, un sîlzat al tînețelii, în același 11 ani.

— Poate, dar asta nu se spune, e secret acest sîlzat. Adevărul e că nu mă plăcîtesc, n-am timp de plăcîtesc. Sînt o fire veselă, rid de timp, după cum vedeți. Păi, de ce-aș prigîngi?

— Aveți ceva din personaliea romanului „Intrușul” de Marin Preda. Riseți tot timpul, dar vi se întâmplă să și prigînceți uneori?

— Nu prea.

— Ultima dată cînd ați plîns?

— Cînd am primit o scrisoare de acasă. Era tala, cum bobnar.

Făcînd, băieții, v-au făcut să plîngeți uneori?

— Nu, niciodată.

Dar dumnezeoasă pe vî?

— Poate, înăci eu nu i-am văzut.

Mergeți uneori la filme?

— Mereu la filme, cînd sînt din cele de dragoste, că să vă spun sincer.

— Cum să vă mulțumim?

— Să faceți filme de dragoste.

Văle! Mădărean: Sîntă e o muncitoare foarte bună, harnică, a fost secretară de organizație U.T.C., apoi s-a ghidat să se înscrie la liceu, la seral. N-am întrebă-o niciodată de ce, din amibiie, din plăcere... Poate mai veniți pe la noi.

Meseria, călăuzii lui Achile și longevitate

— Pe toți cei cu care am vorbit pînă acum, i-am aște noi înșine, numai dumnezeoasă n-e-ai fost recomandat. Înseamnă că aveți mari rezultate în muncă sau aveți o funcție importantă.

Sardu Alexu: Rezultate mă strădușcă să am, dar de filmă mi-am ferit întotdeauna. Sînt simpă muncitor, șouler-măstrîș, la această secție, de foarte mulți ani. Mă-a plăcut totdeauna să mă confrunt direct cu metalul, cu lucrul. Vă deți seama că nu mai sînt tînăr și pe lingă mine au trecut toate tenurile posibile, cînd te făcea inginer în doi ani și aveam toate datele să reușesc. Dar nu m-a interesat, am rămas pe poziția mea.

Nu v-ați ghidit nici o cîlă să vă urcați în vreunul dintre aceste tenuri?

— Dovadă că mă găști aici, lingă sculele mele.

Să-și avut nici un moment de îndoielă, nu v-ați lucrăci nici un fel de alte tenuri?

— Nu, să știți că nu, m-a plăcut meseria mea foarte mult, asta e-adevărât. Am intrat că ucenic la 11 ani, în 1940 și noi, pe atunci, ne ghidăm că un om care se ocupă de prea multe lucruri, dintr-odată, nu poate să le facă totdeauna bine. Dar au fost momente în viața mea, cînd nu mi s-a dat crezare că sînt muncitor, pentru că mulți oameni au o imagine simplistă asupra muncitorilor și nu știu de ce.

Ce înseamnă o imagine simplistă asupra muncitorilor?

— De pîlă, mi lmi place să mă îmbrac bine, renunț la un sport, ca să-mi fac un nou costum de haine. Apoi, pentru că de aștiea ai joc, în afara orilor regulamentului de muncă, joii în echipele de teatru amator, am probat un vocabular ceva mai știut. Poate asta de-urează: — Dumnezeoasă, meseria? Muncitorii? — Da, și mă mindresc, le spun, cu călitate de muncitor. Dar vreau ca toți muncitorii să știe să discute, toți să se îmbrace cu grija, cu poat. Și să știți că aici, la vestiare secției noastre, cînd am început eu să-mi aduc aparatură de bărbierii, eram singurul cu acest obicei, lar acum, numai în secția noastră, sînt cel puțin 50 care se bărbieresc după încheierea programului. Le-am spus: — Măi, fraților, nu vă bărbierii dimineața, bărbierii-vă, faceți baie și schimbă-vă după program, pentru nevastă, pentru prețeni sau — nu se știe, doamne fereste — înși pe stradă, afară din uzină, dă o mașină peste tine, te duce la spital, te debracă acolo și se uită la actele tale. — Ce e asta? Muncitorii?

— Totul e logic și clar, dar dumnezeoasă care lucrează teatru, știți că pentru artiști, e totdeauna important să descopere la un personaj și un călăci al lui Achille, chiar unuia ca Achille, fiindcă nici eroii nu devin eroi, nici arăi nu se poate face fără o problemă amună.

— Problema, dumnezeoasă trebuie să o descoperiți? Cum a descoperit Pira, Intimpăltor, defectul lui Achille. Eu, de pîlă, am fost un lip timțit, foarte timțit. Și poate că din

(Continuare în pag. 4)

Văleian SAYA

„Să întâmpinăm a 40-a aniversare a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, cu succese importante în toate domeniile! Să trecem la pregătirea temeinică a Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român, care va trebui să aibă loc în toamna acestui an”.

Nicolae CEAUȘESCU

Filme care au învins timpul

Patrzeci de ani au trecut de la actul istoric din august 1944.

Sintem în fața unei cifre rotunde, o cifră importantă pentru istoria țării și a filmului românesc deopotrivă. Pentru că, în toată lupta pentru păstrarea și consolidarea acestor filme, cineștii nu numai că nu au uitat momentul cuceririi ei, dar și-au făcut un titlu de onoare din transfigurarea lui artistică.

Așa s-au născut aceste filme numite simplu, șablon: filmele Eliberării Valurile Dunării, Procesul alb, La patru pași de înfinit, Serala, La porțile albatrușilor, Ștejar, extrinsem urgentă și-a. Filme care au traversat timp și spațiu. Ele au rămas în memorie — în memoria spectatorilor, dar și în memoria celor care s-au implicat, cu toată înfinita, în realizarea lor.

Marturia lor este extrem de prețioasă, pentru că nu restituie, patetic și fierbinte, tensiunea unor momente de rezerare a istoriei.

Începem în acest număr un serial de mărfuri despre filmele Eliberării (și se va încheia firesc, în august) cu momentul cinematografic numit: Valurile Dunării, restituit nouă de memoria actriței Irina Petrescu.

Un timp al romantismului

Un film politic,
un film-document.
Dar și
un film martor

rezintă debutul, decizia și marea înfinită. Ci pentru libertatea senină cu care s-au călcat pe înscris tufii — fără să roșesc, fără să fie revole să acuz singuritățile și imperfecțiunile — pe primul loc al celor mai bune produse românești.

Este un film solid, construit cu dragoste și măiestrie. De la scenariul generos și încheiat al lui Titus Popovici și Francisc Munteanu până la regia lui Liviu Ciulea, fiecare detaliu de viață închinată — programat sau întâmplător — unei idei, capătă relieful artistic de naltă calitate al talentului comode de burza creadină.

Acest film, la care e bine să ținem ca și un adevărat punct de referență, își va păstra tinerețea în timp. Am această convingere și nu mă suspăcior în clipa asta de subiectivism.

Acest film de actiune, cu destine umane care se formează sau pier în viltărețea evenimentelor, acest film politic, acest film-document este un martor al condiției apăsătoare a creatorilor săi. Este un martor, care va avea întotdeauna argumente în favoarea angajamentului total, a cinstei artistului, a bunelor credințe și a încrederei în puterea pe care a simțit că trebuie să o aibă, și o are, în viltărețea proces de transformare a societății noastre.

Cincașpezece ani de la Eliberare — atunci — adună în douăzeci și cinci care au trecut de atunci, de la terminarea filmului, că pătruzici.

Și mă a maturității, a plentitudinii, a culmii înțelegerii depășite și profunde a rostului pe lume a făcăturii dintre noi.

Irina PETRESCU

— Sub semnul talentului

(Valurile Dunării)

În august '59, când se sărbătoreau cincisprezece ani de la Eliberare, ne apropiam de sfârșitul filmării la Valurile Dunării. Sînt 25 de ani de atunci. Un sfert de veac de evenimente și întâmplări, de curgere firească — dar și zbuciumată — a vieții în noua și matcă. Un timp frumos, de linerețe, de speranță, de alături revoluționare, de romantism.

Am revăzut de câteva ori filmul la televizor. Am vorbit întotdeauna cu bucurie deșgă.

Am început întotdeauna lista personajelor pe care le-am interpretat cu numele Ani din Valurile Dunării.

De acest film mă leagă o bucurie mîndră și tonică. Nu pentru că, nu numai pentru că, re-

O noapte de răscruce

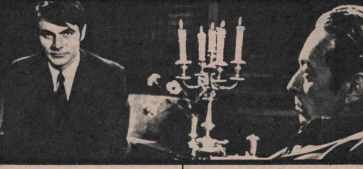
Privire lucidă asupra ceasului de cumpănă între două lumi

S-au împlinit, iată, 15 ani de la turnarea acestui Serala memorabil. O serată destinată să aibă loc numai o dată, într-o noapte de august fierbinte, de august, 1944. O serată dată parca în onoarea cinematografiei române de aceea care va rămîne — cine se mai îndoaie azi? — unul dintre cei mai de marca creatori ai ei, Malvina Ursulan.

O serată în care am jucat și eu, nu robul, pentru care adorea mai alesse tocmă de la Cluj, ci, printr-o întâmplare, rolul principal al filmului, eroul Cristea, model de conștiință revoluționară, prototipul intelectualului comunist, angajat în luptă apăr a ilegalității.

O serată la care — nu-i așa? — am „petrecut” atunci cu toții...

Intelectualul angajat în lupta legală și intelectualul „simpatizant” (Cristea — George Motoi și Profesorul — György Kovacs)

O serată în care eu cochetaam cu o fată burgheză, Aleksandra (Silvia Popovici), fiica unui eminent profesor (György Kovacs), ființă comunistă și în plină mișcare ilegală, nu-i așa?... ba e așa, desigur, dar nu cochetaam pentru simplul fapt că nimeni, atunci, ca și la acea burgheză, bolnav de lăcidă, nu știa să contemple mai bine cleșăstra — în-o amintiri? — parcă a timpului istoric...

Îmi revine mereu în memorie Serala, deosebită ca filmul a rezistat timpului... A rulat de-atunci în fiecare vară, și-a transmis în repetate rânduri și în plină mișcare. Furtat de treburi, eu nu l-am mai revăzut de atunci... Vroiam să îl revăd acum, am impresii cu Rațuca, fetța mea de 10 ani, dar nu pot pune în predică mai înfii această cronică. A memoriei. A memoriei implicite.

O vă amintiri cum regretatul nostru Cornel Coman, cu eleganța papiionului ce-l purta la gît, în liniea deșgete, mîndrind acelu sfînduri de bucatărie rafinată și cum privea, mai ales, cu ochii lui de un albatru deschis, la simandocșoale doamne burgheze, în mijlocul cărora nu-mi fusese dat să „potreacă” vrede?... Și, mai cu seamă, cum o privea și pe una dintre aceste doamne, pe cea interpretată magistral de Gilda Marilescu (acum sînt sigur că v-o amintiri), una doamnă de aceluși amintiri ori de remăncări, de vecl sau de

nelîmpiniri? Privirea lui Cornel era parca comentariu discursiv și prezentativ de-a-cu-atrupe saloniului burghez de-atunci, cu candelabre și scări interioare, cu gîzduia, somptuos, serată dată în onoarea personajului bîlîrit și a invitărilor lui... O serată a fracțiilor, a modocilor și igrărețelor lungi, a toaleterilor cu trenu, a bălăzurilor parfumați, și a briliantelor, veritabile ori false, atîrnate faticșu de glîri și de brate ofilite, de foște și frumoase doamne, atîlnate acum doar de pișici, ori dănsind stăpîni, deșgurate și în „disperare” Gongor”, cîntată la pianul cu coadă, ca un ultim respiro...

Pe fundul unei asomenea serate, o mișcare importantă a comuniștilor în legalitate avea să se petreacă, și era dusă, în sfîrșit, la încheierea... Dar în fine, gîmă starea de se ar dar cu prețu vitei unuia dintre comuniști (toamă cel interpretat de Cornel Coman), prînz în crucea reflectoarelor germane... Alarmă... explozii... conga dezlănțuită, conga unei clase sociale în agonie, apăsăbrăbă sub rîsul... Ceață... Irg și fum... morți și răniți, în sfîrșit, zori unei noi dimineți...

Dar Valurile Romanovici (mult regretată și azi) lină — morții, pesemne! — să-și mai restaureze cu fard și nuj obrazi și buzele ei așe, într-un cob de oglîndă deșgă poșetă... O celebră cîntăreț germană (Milhaela Juvara) devinută o silueta a morții, agonia, ca în tragedia antică, prietene rîsul... în să-și o rîsul...

Dar cum să-i uităm pe Mihai Păldăușcu în ofitură acelu german afi de ambigui, brici la minie, propovăduitor și însuși al destinelui istoric pe cel ca e fost un „prim” în cinematografia noastră”, pe György Kovacs, în memorabilul său ultim și lucid discurs — de adio — în luptă în sfîrșit lungă lui de cinematograful nostru”, pe György Kovacs, în memorabilul său ultim și lucid discurs — de adio — în luptă în sfîrșit lungă lui de cinematograful nostru? Dar cum să-i uităm mai pe prietenii mei, Silvia Ghelbe, acelușu căruia ca și mine, de la Cluj, interpretînd, cu unică-decisecate sufletească, pe doctorița profeso-

ruful, comunistă cu mișcare secretă? Cum să-i uităm pe Fintezianu, asinulator inspirat al conștii, ca și pe toți ceilalți realizatori cu care am creat atunci împreună cu reza măiestrie cinematografică, ceasul acelu de cumpănă, momentele de cumpănă, în actualul meu satle de lucru impinate toate ca într-o veritabilă epopă națională, de mereu aceluși solemn caș și serală care a bălăt pentru noi 25 August 1944! Serala, lină deșgă afîncuț și Pe mai sînt azi Dunării albatrușe.

George MOTOI
5

Emisia continua

Noaptea de fclacără și speranță din 23 spre 24 august, la stația radio România. Scenariul: Aurel Mihale. Regia: Dinu Tănase

Tefonul a căzut de pe masa aruncat de suflul exploziei. În receptor, un bărbat striga...

care nu-i propune o evocare documentară, e tocmal ascuns de reînviere a autenticității prin acțiune artistică, de creație, căci este convins...

nit și epuizare" și Dan Condurache aprobă tăcut, verifică arcul" — se aude. În același timp...

o roșă el pe Mihaela David, secunda de costume, care parcă nu simte frigul intrării...

Recomenzare spontană a unui film nevăzut de public (Dan Condurache și Maria Junghutz)

Fapt divers

Un tipograf descoperă o problemă de viață? Scenariul: Ioan Grigorescu. Regia: Andrei Blăier

Iar la drum, tar frig și ploaie și din nou în toată noaptea bobornit din tren în gară la Sibiu...

meaș și să se oprească atunci când trebuie. Dar nu le pot auzi decât în zgomotul în schimb...

Mitică Popescu

După piesa lui Camil Petrescu, un film modern, în stil retro. Scenariul: Dumitru Solomon. Regia: Manole Marcus

Brou funcționari. Intrarea oprită", indică valabilă pentru petționarii de la 1930...

Dramaturgul Dumitru Solomon a scris un scenariu profesionist, lide piesei lui Camil Petrescu...

În modest fără voie, ea îndrăgostit de bună voie (Patricia Grigoriu și Răzvan Popa)

Am început ziua pe ploaie, s-a făcut soare, s-a răsturnat și un vânt și am rămas în răstălire...

scenariul și scenariul scris de Ioan Grigorescu. Am început ziua pe ploaie, s-a făcut soare, s-a răsturnat și un vânt și am rămas în răstălire...

Patricia Grigoriu și Răzvan Popa. Scenariul și scenariul scris de Ioan Grigorescu. Am început ziua pe ploaie, s-a făcut soare...

Fotografi de Victor STROE

Amfotea epocii transparente regizorul Manole Marcus interpretii

Mireasa ALEXANDRESCU

Fata de pe strada Florilor

Vara in care copiii participau dupa puterile lor, la o haitale adevarata. Scenariu: Francisc Munteanu Regia: Mihai Constantinescu si Dan Mironeanu

Fresca ar fi ca din orice secolista... Fata de pe strada Florilor, Scenariu: Francisc Munteanu Regia: Mihai Constantinescu, in parial, la bufta, filmul o a doua echipa... Dan Mironeanu, serialul avand 12 episoade. Ne aflam in calendarul unei scoli generale pe strada 23 August din Cluj-Napoca.

mele strazi e, desigur, un omagiu adus celor care in 40 de ani in urma, aici, pe aceste locuri, adara cu pasiunea... meile strazi e, desigur, un omagiu adus celor care in 40 de ani in urma, aici, pe aceste locuri, adara cu pasiunea...

mele strazi e, desigur, un omagiu adus celor care in 40 de ani in urma, aici, pe aceste locuri, adara cu pasiunea...

Vara in care o atitudine tranzanta presupunea riscul (Eva Papp)

Eva Papp, Matei Ghelmezii, Ovidiu Moldovan, Valentin Anghel... Era Papp... Tactica profesora regizora...

in prima "recreatie" incerc sa aflu multe despre profesora de botanica... Era Papp... Tactica profesora regizora...

In filmul: Surorile Boga. Ecranizarea cunoscutii piese de Hora Lovinescu, in regia lui Iulian Mihai... Roxana PANĂ

...sufletul echipei de filmare... Am fi putut afla de regizor multe despre povestea filmului... Roxana PANĂ

echilibrul din care nimic nu trebuie supralicitat, nici femininitatea in dauna prezentei, nici perfectiunea in dauna femininitatii...

Mircea Jida - actor la teatrul Nottara... Mircea Jida - actor la teatrul Nottara, primul rol principal de film...

Totodată filmarea pe Teatrul National din Cluj - promovia 75 la casa Betea...

in ce s-au dus... in ce s-au dus... in ce s-au dus...

in fiecare cadru... in fiecare cadru... in fiecare cadru...

Culeandra

Un caz particular ridicat la puterea unui conflict social. Scenariu: Sergiu Nicolaescu si A. Salamamian Regia: Sergiu Nicolaescu

in ce s-au dus... in ce s-au dus... in ce s-au dus...

in fiecare cadru... in fiecare cadru... in fiecare cadru...

...Sint dintre regizorii care au cultul operii literare, dar filmul este altceva... Sint dintre regizorii care au cultul operii literare, dar filmul este altceva...

...Sint dintre regizorii care au cultul operii literare, dar filmul este altceva... Sint dintre regizorii care au cultul operii literare, dar filmul este altceva...

...Sint dintre regizorii care au cultul operii literare, dar filmul este altceva... Sint dintre regizorii care au cultul operii literare, dar filmul este altceva...

Scurt și dinamic

O satiră animată de înfuleșuri pilduroare

Ne-am obișnuit să gustăm hazul satirilor animate în forma de pilula. Cu cât mai sare cu atât mai dinamic sau cu cât mai lapidar cu atât mai plin de miez, sînt deosebite șocurile pe neașteptate de breaslă între slujitorii acestui gen. Epoca vitezei s-a impus ritmul și gustul pentru expresia concentrată în filmul de animație dedicat memoriei semenilor. Așa și poezii, lași sau paragonali au fost demascați în câteva ghiciri. Hazul acestor pilule nu este însă direct proporțional cu scurtarea lor, ci cu lungimea bății. Precizia țintei și tempezele ficului rămîn principiile esențiale ale satirilor animate. Iată de ce e poate lui și forma mai amănunțită ca de pildă aceea a filmulețului de autor. Este și cazul peliculei Statuia de Olimpic Bandălaș, nume care a mai fost uzat și o dată pe ecranul noastre semîndu-l împreună cu alți trei debutanți simpatici „opera primei” inițiativa Caligraf.

Grădian în plină afirmare, dovadă și premiul acordat de Uniunea Artiștilor Plastici pe anul 1983, linăru autor își alege un subiect legat de artă, mai precis de forme ale degradării. În Tenta pămîntului este omul-kitch, cel care confundă subiectul și greselile și

Molto-vivace

gîndirea cu emfaza. Eroii vorletar nu face parte din ritmul creatorilor, ci al colecționarilor. Păsturea lui pentru Françoise se concretizează în îngărmădirea unor obiecte bizare în tre zidurile casei sale dotate cu monumentalițate hidoasă. Turbul gînd se sprijină pe frontoane renesanțiste, fațada ornamentală cu buzozi în primăria manșei Altamira se răfășie între colanțele cu opulente capieturi corințice. Proprietarii acestui scandalos hibrid stilistic este un omuleț viu dar deloc simpatic ce nu mai conștientizează harnica impodobire a locuinței sale de colecționar. Filmul îl surprinde în momentul achiziționării unei piese de rezistență o statuetă reprezentînd un efeb. După febrila despaghețare a splendidului obiect, eroul constată dezamăgît că acesta nu încapă pe ușa apartamentului său. Cum tensiunea colecționar este că arta cere sacrificii, el pune mîna pe un ferăstrău, tale armoniosul trup în cheva buclii pe care, după ce le transportă înăuntru, le asamblează potrivit gustului personal. Eroul contemplant satisfăcut rezultatul o aparție grotescă. Măsură „de aur” a formelor efebului a devenit măsura meschina a pretențiilor sale artistice. Morala satirilor este clară, dar dezordonată și nu amuză. Multe sînt uneori statură impresionantă la fel de tare ca și a unei ființe. Autorul face totul pentru a sublinia această idee. El riscă pînă și o anumite senzație de artificialitate apăsînd la introducerea unor secvențe coreografice, în care balerina Raluca lanegic sugerează, de altfel impresionant, acțiunea de artă. Bogăția mijloacelor acestui film cu grafică specializată și moderne tehnici combinate pot fi pe alocuri confundată cu încălcarea. Ansamblul este însă coerent, tonul original iar ideea de așezare. Comentariul muzical cu accente sarcastice al compozitorului Octavian Nemescu întărește forța acestor satiruri pline de interes relativistic. Statuia demonștră că omul-kitch nu este neapărat un subiect distorsiv.

Dana DUMA

Tinerii noștri actori despre

Tineretea, starea permanentă a căutării

Am 25 de ani. Am debutat în film sub zodia ♈ a doi mari regiști, Dan Pău și Mircea Veroiu, și am interpretat sub bagheta lui roluri pe care prea ușor le aşprecem şi le numim de tineri.
Afirm, împotriva acestei frustrante uşurînţe.

Cu un regizor bun, joc orice (Radu Gheorghe)

mai rot, al unui personaj, că şi în îndrăgiri lui, este libertatea. Încrederea pe care mi-o acordă regiștorii pe parcursul colaborării.
Aşa s-au născut personajele, puţina la număr, cu aderenţă subită de mine (din Mireasa din tren, din Grăbişte-le Inceit, din Cărucă cu mare, din De dragul lui, Anca, din Un eşafaj pentru Sînpetru), aşa, ca rămină să apreciază dumneavoastră, dacă vi le mai amintesc.
Radu GHEORGHE

De ce personaje mă simt atras? De tinerii dinamici!

Un personaj în luptă cu sine însuși (Claudiu Bleont)

că legătura dintre mine și personajele interpretate: Tînărul (Concoru), Horațiu (Să meri înă din dragoste de viață), Nistăse (Dreptate la lanțuri) nu a convins în vizi, momentul biologic temporal, ci ideea de Om, această punte sufletească care ne unește pe toți, indiferent de vîrstă, prin faptul că sîntem ceea ce sîntem: Oameni.
Iar ca tînăr numesc omul, artistul cu starea permanentă a căutării, alături într-o luptă neconștientă cu sine însuși, pe care realizează și desăvîrșiri ființei lui interioare, drum pe parcursul căruia greșeala, înfrîngerea, victoria, nu sînt decît unele evenimente cotidiene.

Claudiu BLEONT

A te regăsi și tu ca actor în personajul tînăr...

Rolurile „de tineri eroi”, interpretate de mine, în cinematografie, pînă în prezent, au fost de două feluri: roluri în care m-am interpretat pe mine (atunci cînd mă regăsisem în personaj), și roluri care mi-au oferire prietelui să creaz un personaj (roluri de compoziție).
Cu toate că, după părerea mea, regiștorii de film preferă distribuția actorului „pe rol”, fiind mai sigur, eu personal răzesc puțea speranță pe care din aceste două variante de interpretare o prefer.
Această ființă în ambele cazuri mă orientez după aceeași deviză: adică, tot din motive de siguranță, căz să interpretez cît mai puțin.

Factorul determinant în procesul elaborării

cea materială a personajului, este determinată atunci cînd aveți să-l construiți portretul, să-a căuți gesturile, vorbire, statură, înfățișare. Un rol însemnat... un erou cu statură deja ridicată. Linie de monument al eroului necunoscut. Rămîne ca actorul să-l dea viață, să-l rezolve aducîndu-l fizică, politică, materială, concretă. Nu orice personaj tînăr poate ajunge erou, așa cum nu orice tînăr ajunge personaj. Familia de personaje de care mă simt atras sînt de acțiune, tineri dinamici, neliniștiți, viața lor e legată mult de vîrstă, nu puțin de experiență. Într-un fel așa erau și Tudor Moș din Lumii și umbre și pescarii din Porțile dinnești și soferul din Salăutul de la Agiza. Dar un personaj trebuie să fie nu doar adesea... posibil și și surprinzător. „Bună ziua” se poate da în o suită de feluri. Eu trebuie să găsesc pe la 10-11-urile, care să fie numai al personajului meu, care să-l impresioneze pe spectator. În înaltul am fost jure de comedie la clasa profesorului Anza Pellea. Atunci am învățat cum trebuie să acoromonesc mereu, să-mi deosebir tot alte posibilități de joc. Și acum, lucrul cel mai bun mi se pare a fi faptul că în deatru mă întindem cu personaje înalt diferentia-factură de cele pe care le fac în cinema. Ce rol mi-aș dori pe ecran? Un intelectual. Chiar un actor să scoatem. M-ar plăcea să joc și într-o comedie. Dar cred că regiștorii nu ne cunosc deocînd. E firesc, sîntem încă tineri...

Serban IONESCU

As dori filme despre tineri „zburători” Despre dezchiziții de drumuri

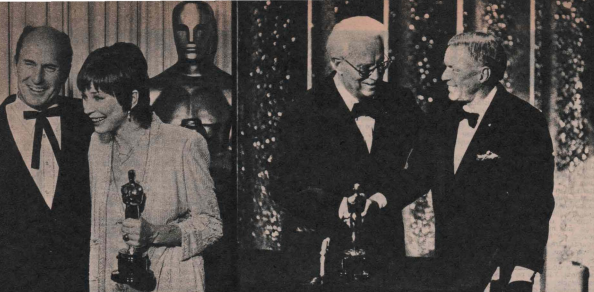
Bastemele iubirii și imposibila iubire. Retenție și Marin Preda. Personajele: Ion și Călin Sunpăcănuc. Ambele cu o solidă construcție, mai înaltă literară, apoi cinematografică. Doi tineri din epoci diferite, arii de aite palatii, dar cerîndu-mi aceeași concentrație maximă în a-i aduce - viabil - pe ecran. A se întîlni - ca actor tînăr cu două astfel de roluri de caldru greu o a samsă, o încercare. Nu poți învoica scuză înconștientă pentru că, a lipsei de biografie a personajului cum se mai întîmplă în unele filme. Un rol însemnat în primul rînd o biografie. Starea socială, chiar

M-ar plăcea să joc rolul unui actor (Serban Ionescu)

Bucuria de a juca un personaj tînăr, credibil (Gabriel Oseuciu)

lubiți cîntorii, mă adresez celor mai tineri dintre dumneavoastră, celor ce și-au avut bucuria de a cumpără această revistă nu numai pentru a vă uita în poze, sau pentru a avea o film veșt mai vedea în următoarele 365 de zile, dar și pentru a pătrunde cîți de cîți în bazele acestei „meserii”. Această meserie se realizează și fundamentează în același timp: grea și ușoară, esență și frică, apreciată și conștientă unor „meserii” de actor. Actor în limba latină înseamnă cel acționant. Am început cu Zădă de Constantin Vlădi. Erăm scolar actor în sens latîn, acționam pe viață și pe moarte pentru un scop măreț, pentru o cauză înaltă, pentru un ideal mîntuit.
Cu bucurie mai mare poate fi oferit unui actor tînăr decît înțînirea cu un astfel de generos personaj tînăr, tînăr și ca vîrstă de a se stare de spirit. Fără în față cu un alt personaj tînăr, m-am aflat la filmul Prin cenzura

Frank Sinatra nu era deloc la solemnitatea hollywoodiană din această seară un „Stranger in the Night”

Gene Kelly nu pare din contingentul celor „de ieri”. În schimb, în Roy Bolger, cel de astăzi, puțin l-ar recunoaște pe „Omul de paie” din Vădătorii din Oz.

Nu mai e nevoie de cuvinte pentru a descrie bucuria cu care Shirley Mac Laine și Robert Duval se țin cu nădejde unul pe altul și își țin amândoi Oscarurile pentru *Cuvinte de tandrețe* și, respectiv, *Calde mulțumiri*

in direct din Hollywood

Oscarurile nostalgiei

A cincizeci și șasea ediție a „bătrînului” Oscar s-a desfășurat fără prea multe incidente de pomidă. Totul s-a petrecut conform programului stabilit „pe viu”. A fost revede în fire one pentru ca cele 24 de categorii de bază să fie prezentate în pavilionul Chouard din cadrul complexului „Los Angeles Music Center”. Cu foarte mici excepții — cu excepția, adică, a celor aflați la filmări prin locuri foarte nepopulate — majoritatea stelelor, atât cele din față cât și cele din spatele camerelor de luat vedere, au fost ozente la decernarea premiilor, iar numărul a fost record. Anul acesta înna a avut loc și un fel de solemnitate pe care se numește Oscarurile pentru prima oară s-au decernat niște Oscaruri ale nostalgiei. Da, ale nostalgiei după cei care ne-au mîngîiat copilăria în anii dinaintea războiului, cum ar fi... Shirley Temple, fetița minune căreia Sammy Davis jr. i-a înmînat Oscarul 1964. Emoțională, Shirley Davis Black a adus cu ea și a arătat spectatoriilor, din sală și din lume, un fel de Oscar mai mic pe care l-a primit pe vremea când și ea era micuța Shirley. A comparat marea statueta de vreo șase centimetri cu cea pe care a primit-o astăzi și a ținut să spună că oricât s-ar schimba vremea Oscarurile s-a păstiat și își păstrează prestigiul și reputația lui de premii ce se acordă actorilor și

cinemaștilor cel mai însemnați ai anului. Cu un aer mai grav, Cary Grant — care încerca postea de cîteva actori din generații lui, octogenarii ca și ei, dispăruți în anul trecut, i-a numit în primul rînd pe incomparabilul David Niven.

Se cunosc acum laureații din acest an ai premiilor Oscar (vezi Cinema nr. 4): se știe și s-a relatat de presă din întruaga lume despre reștile lor și ale fanilor lor la aflarea listei așezilor de astăzi, dar și de ieri ai filmului din America și din restul lumii, bir actorul este

că afl americanii cît și străinii sînt de acord că lucrul foarte important în viața unui cineast este să fie propus, să candideze, să figureze printre cei care ar merita să primească statueta.

Roy ARCO

Fotografi trimise de Ray Arco special pentru revista „Cinema”

Jack Nicholson este încîntat ca un atlet la poută unde a sosit primul, deși n-a avut în *Cuvinte de tandrețe* decît un rol secundar

Marele Ingmar Bergman n-a putut veni la Hollywood, dar totuși a primit, emnat, Oscarul împreună cu operatorul preferat și colaboratorul de o viață al lui Bergman, Sven Nykvist

Semănă cu unchiul meu Oscar!”, povestit legendele, această exclamație a unei anime secrete, căreia chipul micilor statuete plăcătă cu aur îl sugera înaltăre severă ale unei rude apropiate, ar sta la originea numelui sub care sînt astăzi cunoscute premiile acordate anual de Academia americană de arti și științe cinematografice. Dar ce imagine sugerează unchiul Oscar? acum, la o de-a zeceia există o existență saie ca... statueta? Melancolică, imaginea contradicție a unor amabile denivelări valorice, opțiuni împotriva cărora cu greu s-ar putea obiecta, cum ar fi de semnarea capodoperei bergmaniene *Fanny și Alexander* drept cel mai bun film străin al anului 1966 (premiile se acordă producțiilor cinematografice realizate în anul precedent), contrastul puternic cu altele cel puțin discutabile, în primul rînd acordarea premiilor principale (pentru cel cu mai bun film de limbă engleză) unei producții mediocre ca *Terms of Endearment* (Cuvinte de tandrețe) și premiului pentru regia lui James Brooks.

Faceti jocurile, domnilor! Dar jocurile erau fidele...

De fapt, „jocurile erau fidele” înca înainte ca pleada de strălucitoare staturi ale Hollywoodului — Sammy Davis jr., Shirley Temple, Cary Grant, Gene Kelly, Frank Sinatra, Liza Minnelli, Silvester Stallone — să se fi perindat pe rînd pe scena institutului Music Center din Los Angeles pentru a deschide, la invitația conducătorului sedesului, televiziunii ficționale Johnny Carson, care a îndepînat roții mestrului de ceremonii, picurile sigilate cu-rîndului numelui laureaților. De ce? Pentru că, în baza mecanismului de presecție („limonieră”), conform căreia sînt prezentați cei cinci candidați la fiecare din cele 24 de premii, *Cuvinte de tandrețe* concursa la nu mai puțin 11 actori, înaintea statuetei de natură a influența hotărîrii decizia finală a celor 4000 de membri ai Academiei. De altfel, toată lumea considera că aceeași Cuvinte de tandrețe câștigătoare, ceea ce s-a și întâmplat, este obținută șase din cele 11 distincții pe care le-așezară propuse.

O, filmul în sine nu este decît o dramăză sentimentală de genul serialelor TV ce care înșiși americani le numesc în derziere „*Joep opera*” (opere de alpinu) o mîmă autoritară (Shirley Mac Laine) și o fică dinică dintr-o croșăcișă un drum propriu în viață (Debra Winger) cînd se lubează cînd este de pe altă, trec, de-a lungul unei perioade de 30 de ani, prin întâmplări mai vesele sau mai triste, căle lor se despașă o viață, pentru a se reîntrîni la spitalul unde face moare de cancer și unde are loc „marea reînnoțire”. („Lnicidată” de la *Love Story* înca moare n-a pînă atît de mult în salile de cinema”, re-manca maișoș unul dintre clarajii prezentei Music Center). Condiții! de valul de „*Joep opera*”, la care sînt supuși necomunali, aplicabilii americani, cel drept, filmul lăe în special. În schimb, critica de specialitate, la picătura europeană, a fost încreduloasă. „Aproape că nu mi-a fost del să văd în cursul anului un film atît de prost, fie și cea vorba de scenarii, de montaj, decur, lumina sau interpretarea” a scria negru pe alb cronicularul prestigioșului săptămînal britanic „Observer”, într-un articol intitulat, la fel de categoric: „Balonare pentru balonice de alpin”.

Cînd nu vezi să ai „probleme” te întorci la perenele „drumule familiale”

Parcă speriat de propriul său curaj de a fi încunatut anul trecut cu premiul special, la categoria producătorilor în limba engleză, un fel de profundă semnificație politică, cum a fost *Gandhi*, „establishment” Hollywoodului (re-licite încrunțatului „*Joep opera*”) a făcut un notabil pas înapoi, preferînd să se conțace asupra unor filme care nu ridică „probleme”, să se reînforțeze la temele tradiționale, „dominîți” care, nu sînt „probleme”, cum ar fi sererere drame familiale (*Jeddi Kramer contra Kramer*, să zicem, desic această a fost incomparabil mai bine realizată), înșu selecție alese edificatoare în acest sens, sau mai cuprînzînd o altă melodramă *Tender Mercies* (în viala serafică), desic care vom vorbi mai jos, apoi o evocare nostalgică, prin contrast cu prezentul, a Americii anilor '60, *The Big Chill* (Marale îngheț), precum și o reconstituire cu mijloace ambioșe (care nu are însă curaj să emblemeze) o primitor zboruri comice americane, *The Right Stuff* (Din de sînt palmărdii) eric Dorf. Două câștigătoare (*The Dresser*), subțila descriere a relațiilor între un actor shakespearian în pragul rătăcirii și câștigătorul său (magistrul interpretat de Albert Finney și Tom Courteney), medietă într-o altă „chic” temă din *Servitori lui Looney* — a treptat rătăcirii a pozițiilor între cel aflat mai sus pe planul ierarhiei sociale, dar vulnerabil ca individ, și cel inferior pe scara socială, dar cu individualitate puternică — deplăpă, și încă mult, media valorică a celorlalte filme în limba engleză presentaționale, însă el nu putea intra serios în discuție. Ar fi fost al treilea an consecutiv (1967): *Cherelita* de Fire; 1962: *Gandhi*), cel od producție britanică ar fi primit rîndul trofeului, iar Hollywo-

Iscarurile nentu adevărului?

Consacrând un film—melo
și un regizor fără merite deosebite,
noua ediție a Oscarurilor,
în comparație cu cea de anul trecut,
a dezamăgit...

FANNY &
ALEXANDER

Chiar frustrat de premiul pentru regie, adevărat învingător este Ingmar Bergman, cu ultima sa capodoperă, *Fanny și Alexander*

odul nu putea admite sau, mai bine-zis, ocolite fătă de sine însăși un asemenea affront. Și așa se face că „marile faze” a câștigat fără emoții. Mai ales că nu era numai o chestiune de „orgoliu”, ci și o finanțară. Oscarul pentru cel mai bun film adănc de regulă cască producătorilor în cazul de față Paramount, care a tras multe forțe în cușine în plus la box-office de minimum cinci milioane dolari în lark și 10 milioane peste hotare.

În schimb, un film ca *Silkwood*, având la bază un banală intrigă familială, ci o întimplare (zgodnică), izvora din realitatea mediată — moarea în condiții misterioase a unei tinere muncitoare care demontase în public existența la uzina de plutoniu, unde lucra, a unui nivel inadmisibil de radiații — nu a reușit nici măcar să treacă de jurisdicția preselectiei. Poate și pentru faptul că numele tinerei Karen Silkwood a devenit asăzu un fel de portretaj al mișcării antinucleare americane. Tot ceea ce a cenzurat Hollywood-ul a fost că această peliculă de mare actualitate (care remăstește de excepționalul *Sindrom*) să figureze doar pe lista candidaturilor pentru interpretarea feminină (Mary Steenburgen, Mike Nichols) și pe filmul câștigător (canta de muzică „pop” Cher) neobișnuit însă nici una din aceste distincții.

„Tradărij” a fost respectată, dar rezultatul echivalență cu un autovehicul de lăm

Tradărij vrea ca realizatorul filmului în discuție cu Oscarul pentru cea mai bună producție cinematografică (mai vizată cu titlul „bună”) să primească autovehiculul premii pentru regie. Și așa se face că James Brooks, un profesionist „censur”, dar alfa tot, prezent din televiziune (pe ac și predicția pentru... batoanelor de săpun, alți de prezente pe micile ecrane americane), al cărui singur merit este de a fi peraserat timp de patru ani până a realizat *Cabaretul* sau *Mike Nichols*. Faptul de a-l fi doborât rîndu acestora echivalență cu un autovehicul de biam pe care și-l face Hollywood-ul.

Că o compensație, pentru a mai „drege” cit de cit „bușoacii”, dacă se poate spune așa, premiul pentru cel mai bun film străin al anului a fost atribuit unei autentice valoare cinematografice, *Fanny și Alexander*, peliculă cu reverberații autobiografice, în care se re-

găsece toate marile teme și obaseli bergmaniene: lupta între bine și rău, soluționarea, angajaș existențială, incomunicabilitate, deriva cuplurilor söt—sotie, fascinația teatrală, întrebăndu-se permisivitatea la lumii reale cu cea a vieții — vizute însă prin ochii lui copil, dintre care una este chiar autoul *Frater Săbăstia*, la vîrsta inocentă. Intru un cuvînt, un fel de sinteză a întregii opere a lui Bergman, însuși marele cîntec „undeze lăbărit să se înteleze, la un moment dat, că acesea ar putea fi cîntecul său de lebadă, ultimul său sim. Din ferdine, lucrurile nu stau așa. Intre timp Bergman a terminat o nouă peliculă destinată televiziunii. După repetiție, asteptă să se expună în cinematografe, și a semnat contractul pentru ecranizarea filmului său *Fanny și Alexander* de vîrsta străin cel mai premiat din întreaga lume și Oscarurilor. Chiar dacă l-a făcut alături de evenimentul reafirmăndu-se învingător pentru regie. Ingman este marele premiat moral al acestor ediții.

De la ofatul (de upurare) al lui Shirley Mac Laine la „visul” Lindel Hunt

Ofatul de upurare pe care l-a scos Shirley Mac Laine dintr-un film de succes stătea așezat așa „cea mai bună actriță” a fost extras numele ei, este de înțeles: ea mai fusese de patru ori premiata pentru acest premiu. În 1965 pentru rolul din *Some Came Running* (Ului venăuș străgărbu), în 1966 (*Apartment*), în 1963 (femea la Douca) și în 1977 (*The Turning Point* — La cultura vieții). Poate rolul din *Cuvintele de landrepe* nu este alături mai bine creată a sa, dar, fără îndoială, această actriță doctă, cultivată (a scris trei cărți autobiografice, între care „Să nu căz în muma”) — aflat lungă întregi pe lista best-seller-urilor), pasionată de călătorii și strălucimii Chinei, unde a realizat un apăsător documentar, a vizitat, cu ani în urmă, împreună cu Jack Lemmon, și țara noastră, militând alături de ea rînd pentru cauze democratice, merită cu precizie Oscarul primii care vine să răpătească o carieră artistică de aproape trei decenii (la două săptămîni după primirea premiului a împlinit 50 de ani).

Printre contraindicatiele cărora le-a fost preferată un mare de reținut (în afară, bineînțeles, de *Mary Steenburgen*, laureata de anul trecut, îndreptătită să aspire cu fiecare nou film la un Oscar) Jane Alexander, emoționantă interpretă în pelicula anticomunistă *Testamentul* a rolului mamei care asistă neputincioasă la moartea copililor ei, expus unor doze fatale de radiații. Fi și indirect, filmul politic a avut, apăsător alături de *Silkwood*, cu al doilea reprezentant al său la această ediție a Oscarurilor, fapt care nu poate scăpa atenției: chiar dacă lă trîntește una în față, politiciii la face loc pe fereastră... O confirmă și înedita prezenta printre peliculele concurente a unui film ca *Swing Red* (O vizion în regia), autorizată de producătorii de către un cuplu de talenți realizatori (James Kinlin și Julia Richman) a activității Partidului Comunist din S.U.A. în perioada anilor '30. Chiar dacă premiul a fost luat — nici nu era de așteptat să se întîmpeze altfel — însoțit de un documentar cu o temă mult mai convențională, cum arată și titlul, *He Makes Me Feel Like Dancing* (Căd și ved sînt că-mi vine să dansez), trădîndu-se în „grupa cu lei” a competiției a unei opere de o asistență de clasă politică merită reapărat semnalații.

Între totul meritat a fost și premiul pentru cel mai bun actor, pentru *Bob De Niro*. Duvali, care mai bun actor pentru *Tender Mercies*, lupta disperată cu sine pe care o dă un cîntec de „country music” însoțit de suflarea de palmira ruinătoare a bușturii (regia: australianul Bruce Beresford). Pe lista candidaturilor — a stat într-o companie foarte largă, alături, în fapt fără precedent, numărul din slăbiri brioase: Albert Finney (regia: australianul Gene Colton) proiectat de pe genericul *Cabaretului*, Michael Caine (pentru rolul profesorului alcoolic alcoolizant, fost cum se vede una din simlele recurente ale acestor ediții a Oscarurilor — din simlele, unul din succesele staționali) și, în fine, Tom Conti (pentru rolul din *Reuben, Reuben*), o adevărată invaziune vizuală de peste ocean, ceea ce pune, încă o dată, în lumină forța redutabilă pe care o reprezintă la ora actuală cinematograful american. Numele lui Duvali este poate mai puțin cunoscut publicului nostru, care a stat însă alături de celelalte opere de compoziție în filme ca *Să nu uitați o pasăre cântătoare... Urmărește* (unde aprins alături de Mike Nichols și *Bob Fosse*) sau *Buții* (în regia de Steve Mc Queen). Intrarea pe deasupra în competiție a fost și *Neag*, de ovanță o dată cu rolul avocaulului din *Neag*, de ovanță actorul favorit al lui Coppola, li regizorul *Neag* II și apoi în *Apocalipsa*, acum (comandantul sadic care conduce război de pe rolul lui *Rob Fosse*) alături de scopurile în asuzene Cavalcadei valkirkilor. De o modeste exemplară, evîrind publicitatea, capabil să înfrunte și pe cel de a învinge, un actor, un personaje extrem de diferite între ele, Duvali, asăzu în vîrstă de 53 de ani, s-a impus ca unul din cele mai bune filme ale cinematografiei americane (așa înăstrat și ca regizor, în filmul *Neag* de *Neag* original). *Angelo, My Love*, avînd ca „vedetă” un copil de țigan, care își interpretează propriul său cântec de înăstrare, „Angelo” — la înăstrare, un film de mare stabilitate și firmanență căsuți filmului îl are — de mai multă vreme — Jack

Mica statueta de aur... (cît?) nu a micuței pe atunci Shirley Temple, asăzu Shirley Temple Black iar satisfacția se poate citi în ochii care păstrează cîndoarea fetei minune

Cary Grant este octogonar, dar în același timp... incredibil. Nota noastră după un asemenea actor este mult mai profundă decît emoția decernării unui Oscar al nostalgiai

Fotografiile de la Ray ARCO

Nicholson, posesor deja al unui Oscar pentru cel mai bun actor (*Zbor cîmpărașul* dintr-o intruchipare a unor anteroi, cum a fost castat în celebrul film al lui Milos Forman „Iva întregi acum palmaresul cu încă un Oscar — pentru cel mai bun rol secundar, mai bine-zis de compoziție, egalind, astfel, performanța pe care au atins-o numai alți doi actori, Robert De Niro și Jack Lemmon. Personalul pitoresc pe care l creionează în *Cuvintele de landrepe*, un fost astronaut, cum chefluiu din țig și donjani tonalnic, cu care Shirley Mac Laine are o tardivă aventură sentimentală, îl dai priștig — neferic se pare de ultimato sale filme — să și reafirme din plin marile talenți.

Atribuarea Oscarurilor pentru cel mai bun rol feminin secundar actriței americane Linda Hunt necesită reapărat o precizare. Anume că rolul pentru care a primit premiul — în filmul *The Year Of Living Dangerously* (Anul plin de pericole), al unui alt cineast australian, Peter Weir — este nu cel al unei femei, ci al unui bărbat, un fotoreporter maror al evenimentelor dramatice permargeroase independente indonezeze. Foarte acundă de atatură, a recurs la o asemenea însoțită care a un gest de sfidare față de acei producători care voleau cu orice preț să cantezone într-un singur „amplu” — acela de femeie „mignonă” — *Visul ei* Să joace în teatrul nebunului din *Regule Lear*. Linda Hunt am, cum se vede, pe lângă talenți și ambiviu, un simț al măsurii.

Revenind însă la premiile principale, se poate spune că prima ediție a unor salo medicore, accesată ultimă ediție a evidențiat un recul față de cea de anul trecut. Faptul însă că, înia la urmă, *Cavalele de landrepe* a putut să acopere „jocul” lui *Fanny și Alexander* nu poate merge prea mult însoțit.

Notamus CĂPLESCU

zată, despre corupția organizată, despre te-
roarea organizată. Impotriva mecanismului
fărădelegi detasată pe scară largă (și va
ca să vă surprindă), averea în România. Și
caută să dispere, cu încrâncenare, solvia
dezmorțită.

Bătăia a grea. Lichelele sânt mai solide
într-o deșert omenesc cinstit. Bătăia și în-
doarea de strocăci, mai deosebită, ca de
bună credință. De ce? Nu acestu film îl vom
ce să clarifice paradoxala și alit de jalnic
constatare. Aici fiecare se descurcă cum
poate.

În vulturie principale, doi actori de formație
și generații diferite, Martin Balsam și Giu-
liano Gemelli, inepabili sub mîna așură a
lui Samiain. Și un grup mare de repertiu alit
celor do, memorabil: — Azi am avut și
zi bună. — Da, dar mîne s-a putut să fim noi
într-un fel în viața de cotidian, ca de mi-
sărare măcăreți în primul cadru al filmului).
Luciditate, fără dur și poate. Și în cunoaș-
terea unei victorii de moment, dar și în re-
noașterea unei repuneri de durată. Aceia sa-
tisfacția spectatorului, dar poate și pentru a-
vărsă năduful — Damiani a crezut.

Pentru o clipă, a stat în puterea unui om să
pună abjecția în călăpoe. O să-mi spuneți că
doză ficțiune. Și ce dacă?

Rodica LIPATTI

Producție a studiourilor italiene. Scenariu: Nicola
Bardusco, Damiano Damiano. Muzică de Rita
Moro. Actorii: Rodica Lipatti, Damiano Damiano,
Alfo Contino, Muzio, Jiri Ortolan, Cor. Giuliano
Bianchi, Martin Balsam, Laura Prater, Giancarlo Za-
nelli.

gră aspra partenerilor săi de conversație
Vioara primă în materie de rătăcite o defn
nău, misticul curaj. Stiller și Waldorf
Fornit, care modernă de viață, într-o
gratie lor, spectacoli însuși ne aude recon-
tăcut obiect comercial, într-o manieră
citate. Birăria venoși nu se crută nici pe ei,
în această operă de generație derizorie.

Care se întîmplă odată ca Stiller să spună:
„Mie, spectacolul mîna plăcut”, replica lui
Waldorf: „De o bălăstărie, mîna, mîna, mîna,
vine prompt. Asta nu spune nimic, mi-
plăcut și al doilea război mondial”.

Ov. S. CROHMĂLNICEANU

Producție a studiourilor americane. Scenariu:
Jerry Ash, Jack Rubin. Regia: James Swinney. Mu-
zică: Lawrence Markowitz. Distribuție: Paul
Kerry, Ascher, Co. Charles Durning, Austin Powers,
Frank Brooks, James Earl Ray, Don De Looze, El
Brod, Bob Hope, Madeline Kahn, Carol Fran-
klyn.

Vise cu ochii deschisi

Fantezii desenate

Ce face un copil trepti peste noapte
într-un oraș mare, pentru el reconșut
Braliava — care-l copleșeste, într-o altă
cață și o altă cașă, într-o clasă — a lă-
B. Căci: prinește cu farse pe spectatorul
transferat, cu o învătătoare fără tact și umor
și — coloz peste pupă — cu o trasă
(dacă era nașă, mai trască-mează) lipind
toate frațele și acapărînd întreaga atenție a
părinților? Ce altceva — dacă mai și un vi-
sător — decît să se refugieze în desenele lui
hazoase, care se anina la comă și încep
să-și distreze pe micul simțitor? Căci de-
vine exprodiu cu coloră multicoloră, sau cu
un îngulgiu cu portocaliu în cartier, se pre-
face în barză ce goneste pe biciclete, păsice
(nearstortore) se plăticește pe sofa și se dez-
măsoare dănsul înțoc și arde și cîm și mai
cîte poște noștre o fantezie lăsată liberă.
Puștii chiește de la școală înca din pri-
mele zile. Dialogul întreprins pînă în „prea
ocupați” și — copii — pare neștăpiti; dar și
copii-copii, atîta diversitate în caracteru
poate cuprinde o clasă, o clasă zgornătoasă
și pusă pe farse, scăpătă din mîna de o în-
vătătoare fără vocație.

Subiect cinic capabil să inspire și capodope
(Nota zero la purtare) se zice, al lui
Woo, dar și bălăstărie și didactic.
Producția cea, combină între actori și de-
zămăzimate, se clănează spre ultima sîm-
plicitate. Minus zil didactic. Pentru că, film cu
cepi, și e greșit distribuit la cinematograful
patei capli. „Dore” în mîni nu se amază
decît de putinele guri amare, criza patolo-
gică a lui Kolarik îl depășește. Iar părinții
care înțoc pe nașă, în această motă no de
meditație pe tema „ultracunoscut” „atenție,
copii — priviți!” — se pot apăsa în sim-
plicitate. Într-o binor și simpatic, cel mai
nefător — îndierit de vîrsta adreștănu-
toare — amina se amăză în pasărea. Par-
te, și își preferă o ilustrație fantezist
cinematografică a unui stăgîr și al viot și sim-
tic „mi place deșente amare”.

Alice MANOIU

Producție a studiourilor sovietice. Un film de Evu
Stankovici. Co. Heinrich-Hocky, Jani Caray,
Zuzana Pichlerova, Zuzana Krenkova, Bohumil Ka-

săptămîna filmului tinerilor regizori sovietici

Dialog între azi și ieri

Prima iubire, prima despărțire, primul film

Din 1977, pe lângă Studioul „Mosfilm”, în-
trează un colectiv experimental de creație
pentru tinerii cinești sovietici. Sînt amici
alții absolvenți ai Institutului de specialitate
din Moscova, Kiev și Tbilisi, cărora li se în-
credințază filme cu semaltă de actualitate
în metri de maxim douăzeci. Cele mai bune
pelicule sînt montate într-un „almănaș”
cinematografic intitulat „Tineret” și care se di-
fuzază pe marile ecrane. Autorii celor mai
bune primite filme obțin dreptul de a realiza
lungmetraje. Aceștia se fi, schematizat, înșeși
pe care lău, urmat și regizori prezentei, prin
filmele lor, în festivalul sub-genetia ce re-a
fost oferit de curînd la cinematograful „Stu-
dio”. Sîta cere talentele este, așadar,
destul de deasă, iar selecția devine o premisă
pentru cariera viitoare a cineastilor, așa cum
am putut vedea în cele cinci filme, unele de
felul — alchituză și selecție voloric, un grup
representativ pentru orientările și preocupă-
rile celor mai noi generații a cinematogra-
fiei sovietice.

Nol, cel din jazz (regia Kenan Sahnozov) a
wenk la noi amuzat cu o medie de înălțime
(mediale de sur și s-a acordat) la primul fe-
stival internațional al filmului de jazz — Łoz
(Polonia). Nu este vorba însă de o peliculă
documentară, ci de o reconstrucție în cel
mai bun stil „retro” din anii douăzeci și tre-
ze al jazzului în Rusia Sovietică. Filmul ben-
efic de semnatura unuia dintre cei mai va-
loroși scenariști sovietici, Aleksandr Boro-
dianski, care a colaborat cu însuși regizorul
la scrierea tramei. Concepșut ca o comedie
muzicală și narînd peisajele, clor-

menții domnic să măltăruieze o formație
concertistică. Nol, cel din jazz are lejeritatea
și spiritul de improvizație specifice muzicii pe
care o propovăduiește. Este evident, în
prospețimea mîzancetă și în dezvoltorul
interpretărilor, plăcena cu care toți membrii
echipei de filmare, de la regizor la actori, au
refăcut un crîmpeli din biografia artistică a
unui gen muzical impus cu dificultate. Păce-
rea se transmite conștient spectatorilor, în-
tărește de asemenea actualitatea unor piese clasice
de jazz, unele în versiunea repetaute cîntărețe
Larisa Dolina.

Am tot vecini (regia Nikolai Litvirov) și Iz-
vorul (regia Arkadi Širenko) sînt două cunos-
cutele spectacoluri. Primul propune, în ter-
mi- ni comediei lirice, unele conflictuale din-
tre generații sau — mai propriu pînă la urmă
— dintre dragoste și viață. „Ce este mai serio-
să: dragostea?” întrebă într-un alit la prima
sa iubire, Vova? I răspunde tatăl alit la
noua sa iubire și înțelegerea se restabilește.
Al doilea film, în totalitatea unui poem cin-
ematic, îl are în fața noastră așadar un
expressivitate imaginii și o mai rugoasă do-
ză de alchituză filu — unui bărbat, repi-
cîndul turburării îndoielii vieții pașnice la iz-
bușnărea războiului. Singura intrușe con-
cretă a războiului apare în final, în banda cu
noul, cînd un uruz aluziv de mășinare în-
trește plăcerea pruta a sîrurilor de bărbat
confuzul din toate etapele aceeși destina-
ție (de unde și replica — „Plăcătura cu pică-
tura se alchituzăște filu” — unui bărbat, repi-
cîndul scepticismul altuia asupra nevoinței
tinerilor recuri).

Damen Tang (regia Sulambek Mamirov),
drăcu cu accente de comedie, probează înca
o dată succedul în creație sovietică pentru
conflictele de sorginte sentimentală și dispo-
nibilitate pentru pigrametia acestora cu
credibile amănunte de viață cotidiană. Virtu-
zitatea, în această poveste lirică, dar aparent
bănușă din răstărușul din răstărușul
de situație din finalul care potențază so-
cietate dramatic a narașune pînă astăzi sus-
citate.

Tellman (regia Aza Gabrielian) încheie cu
mînta serioasă, dar, chiar și în acest film despre

O poveste banală cu amănunte sen-
zaționale
(Damen Tango)

adolescenți, interului cinematografic pentru
feburile îndrăgii ale actualului uman se as-
cunde sub o parabolă (după altmînt și te-
ricore) cu bătăie mai lungă, asupra cunștur-
ilor adulților. Se reține joșul surprinzător
degajăt al interpretului titular, Denis Cur-
maniev, cel care-l întrușăchipează pe ciudatul
măntreț de noroc. Și, tot la rubrica
„actorie”, ar mai fi de notat un nău „Șap-
tamînă”, Valentina Fedotova, aflat pe două
generice, la Izvorul și la Damen Tang; este
numele unei acrită sensibile, de mare înre-
țozare și de discreție interpretărilor, așu-
mîntind și expresivitatea chipului cu o nu-
anare inteligentă a privurilor și surșurilor.

Sergiu SELIAN

zilele filmului tunisian Originalitate și patetism

Alte cronici ale aceluiași ani de foc

Singura informație cinematografică legată
de Tunisia era pînă în demurtă că în această
țară se află în cursă Claudia Cardinale. Biogra-
fiile europene călăuză într-un trecut recent
o notă evocativă referindu-se la un film ar-
tistic, Pelicula prezentată în cadrul „Zilelor
filmului tunisian” — contrazic această imagi-
ne superficială întregindu-se o anume pacien-
ță și demonstrată că, deși prima producție
independentă a apărut abia în 1967, progres-
sele sînt rapide și amănă comedierile unei
cinematografii cu profil original.

Lungmetrajele selectate, Aziza, Sefnane,
Ambasadorii și Pescarii ilustrează preferința
realizatorilor pentru temele care exprimă
ferm angajamentul lor. Un portret al filmu-
lui politic contemporan ar fi incomplet fără
contribuția realizatorilor tunisieni. Nu o dată
regizorii din lumea a treia arată că lupta
anticonformistă inspiră peisajele viguroase
cu limbi evolut și plin de prospețime. Este
și cazul lui Abdelatif Ben Ammar care
suprind în Sefnane (1975) un episod al lup-
te de eliberare națională petrecut în 1956.
Urînd prin patetismul evocării Crăciunilor
dramă, individuală se subordonăză celui cu
genul — hama — a clipșit un mare premiu la
Cannes. Povestea unui licean care în ajunul
cucerii independentei Tunisiei se alătură
mășinării politice este relatătu cu mijloace
moderne de demonstrație convingător cum
dramă, individuală se subordonăză celui cu
lective „Violența nu i se poate răspunde de-

cit prin violență” este crezul politic costli și
protagonist și căruia realizatorii îl găsește și
un echivalent estetic. Tonul povestirii este in-
comod, „cu sufletul în gură” și are vehemența
celui care neagă otrîvna unei lumi împăriaș
în colonizatori și colonizați.

Tot din categoria filmelor politice face
parte și Ambasadorii, coproducție franco-tu-
nisiană — biografia lui Mohamed Nasser și
Ktari care, ca și colegul său Abdelatif Ben
Ammar, a fost asistat pe lângă marele Ro-
berto Rossellini. Pelicula sa încriminată
alță consecință a subdezvolțului, drama imi-
granților. Plășea în cartusul titular Barbos,
deși surprinde în creație, este o
mîntărie rasială la care sînt cupuși lucrătorii
africani sau satelii. Îndreptă la solidaritate
adreșat tuturor celor opresiți, răzbată pînă
cîntul din imagini neînștătoare ale acestor
film solid arătat și doza cu proșpețime.

Interului pentru prezentul Tunisiei este tra-
dă de cinești prin preocuparea pentru tre-
cutul comunist Abdelatif Ben Ammar face în
Aziza portretul unei linii de douăzeci de
ani, prișe de o polemica cu prejudecățile
fedale care plătaseză mătia la marginea socie-
tății. Deza „măto” are povești unei ofense
care, în ciuda aversiăților de tot felul, își
la viața în proprie mîni, sînt alinate de sar-
castic și de amuzant. Este deosebit de
cuvînt în insolpore sau de umorul unor
situații. Așa în trecut — scoțențele cu tri-
mînti critice la adresa televiziunii care tran-
smite emisiuni improvizate cu dese și e-
ventuale întreprinși în „defecțiuni de
nicio”. Un haz apărut și cu titliva motiva
din Pescarii (regia Rida Behi), o istorică
de război. Într-o țară în care se poacă
transformă peste noapte în centru turistic
fără a se fi pus seama de interesele locuitorilor.
Și în această peliculă preferința pentru
observarea socială și spune cuvîntul.

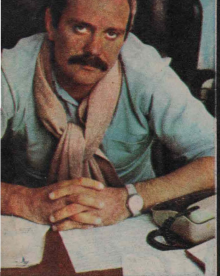
Cele trei documente prezentate în „Zilele
filmului tunisian”, Lupa de barbă în Tunisia
de Aza Gabrielian, Aziza de Abdelatif Ben
Cergina etnima, ambele regizate de Abdelatif

Bouassida, complexăză imaginea unei cine-
matografii cu o încontnăbilitate peete națio-
nală.

Dana DUMA

O vedetă internațională
a cărei biografie se leagă de Tunis
(Claudia Cardinale)

și pun speranțe privind redobândirea cu-ciozității spectatorilor pentru genul de film „super s.f.” au lansat doborâtălele redimată „Privi spre cer! E pasare? E avion? Nu, e Supergirl”.

Helen Slater a trebuit însă să se antreneze foarte mult ca să devină „Super-Girl” între altele împunându-și experiența superumanului Christopher Reeve. După care a lăsat să măturcească. De îndată ce te-ai obișnuit să fii proiectată în aer la 50 de m. înălțime, începi să te bucuri de ceea ce vezi jos, sub tine.”

România! Incepută

Realizatorii sovietici Eldar Rzanzov l-au invitat pe Nikita Mikhalkov să preia rolul principal în filmul pe care-l începem în această primăvară pe plăturile de la Mofurșii și al cărui titlu ar fi România în regură. Paterna lui Mikhalkov va fi Liana Gajeva.

Cezar Macroopolis

Ecranizarea romanului lui Capek se află pe plăturile sovietice în regia lui Evgeni Ghinzburg având în rolurile principale pe Ludmila Gurcenko și pe Oleg Borisov.

O domnioară numită Berlin

Frâului Berlin este titlul unui film realizat de doi cinești din R.F.G. — Urike și Lothar Lambert, considerați ca foarte reprezentativi pentru cinematografia independent din Berlina occidental. Critica

are în general o părere bună despre filmul acesta. Este vorba de o operă filmată sau de un film cu muzică lirică? Rost a ales fără ezitare cea de-a doua modalitate. Lecția de cinema precede aici lecția de muzică. Dar ce lecție?

A venit și superita

Superman nu putea să rămână singur, adică nu putea să rămână doar Christopher Reeve (din seria Superman I și în Superman II). Trebuia să aibă și o soră, o concurență, în sfârșit o înlocuire. Când Superman-III avea să apară se discuta, să apară asadar Supergirl în interpretarea unei debutante, arhimonoculă acum, Helen Slater (în vârstă de 25 de ani). Deci după Superman, acum filmul Supergirl, a câștigat premiul mondială, va avea loc în cursul verii în Statele Unite și probabil foarte repede pe alte meridiane. Noui personaje în care producătorii

Octogenarul James Cagney a revenit pe platoul de filmare dar supaveghat de soție

Despre Isabella Rossellini — flica regională italiană și a Ingrid Bergman — se spus că este „o variație italiană pe o temă suedeză”

„Am primit cu interes, cu o anumită curiozitate care-și ascunde însă anevoie rezerve. De exemplu, spune comentatorul francez René Bernard: „Filmul ăsta trebuie lușă așa cum e fotografat cam murdar, cadru spre cadru, un divorț profund între imagine și sunet, și scenele decolante și foarte laborioase. E doar un carnet de bord și unei călătorii prin America făcută de Urike și Lothar Lambert, respectiv vedeta și realizatorul filmului” berlines. Frâului Berlin. Dar acest amestec expresionist e totuși un document. Un document despre moravuri, obiceiuri, ce devalvă în Lambert probând un vitror Fassbinder.”

Încă o canadiană în Paris

Carole Laure este un nume nou astăzi în cinematografia franceză, dar și canadiană, pentru că actrița s-a născut la Montréal, aceluși oraș și tot acolo s-a filmat primul său în teatru și film. S-a ivit apoi o propunere în Franța, după care a urmat altele și altele. Carole Laure, care

și revinde din timp în timp Canada el naturalizat, omară cu analizațiunea că Montréal a devenit un oraș cenușiu și trist, un lăc de cartier mârșos de oraș american, că oamenii nu se mai simt bine între zidurile lui, că o casă din trei este astăzi de vânzare.

Carole Laure este, în general, multumită numai când lucrează, când joacă, când face film, dar vult și capăt o impresie foarte concretă atunci când spune: „Am vrea ca măcar o dată, o singură dată să au parca la realizarea unei capodopere autentice”.

Marlene D.

Asa a apărut la editura pariziană Grasset sub titlul Marlene Dietrich, „Marlene D.” care este, în fapt, o colecție de sute de librării, dar actrițe, care alături de Carole Laure reprezintă Hollywoodul de estăciată, trăiește la fel de rețosă ca și Garbo, dar nu la New York, ci la Paris. Toată lumea îi știe adresa — avenue Montaigne — dar nimeni nu rușetează să cașo să vadă. Nici chiar apărarea la librării și autobiograful nu a determinat să iasă în public. Totuși, în ce privește publicarea volumului, a fost tratat de avocatul ei.

După dramă, comedie

Marcel Hainmăy este la ordine zilei, filmul Star 80, semnat de Bob Fosse, se află pe toate meridianele, campania publicitară este în plină desfășurare. Filmul și-a găsit — se spune — marea actriță care nici nu ar avea nevoie de numele celebrului și bunic ca să se impună ceea ce n-a făcut Woody Allen, care a lansat-o în Manhattan (dar unde Marlii sustine că nu se vedea decît al), face acum Bob Fosse. Toată lumea vorbește doar de Marlii Hainmăy în legătură cu Star 80. Chipul ei — amintindu-i bine pe acela al bunicului scriitor — este pe coperte, în paginile revistelor și ziarelor, la televizor etc.

Star 80, repede, fără pauză, Tinăra actriță (are 22 de ani) a și intrat pe alți platou de filmare într-un film de care, spune ea, „alimțam să mădareze după cețosul rol din Star... simțeam o imperioasă nevoie de comedie”. De comedie, dar și de un partener care este Peter O' Toole despre care tot ea spune plină de entuziasm: „e un actor genial și un admirabil partener în platou de filmare”.

Starul uitat

Despre Rita Hayworth nu mai vorbește nimeni. Acum vrea clipa anii, din uitare numele ei a mai răbunit pe scena ecranului, dar într-o înșiră înșiră, la rubrica factorilor jugoslavici. Alcoolici și clementari, ea fusese prima într-un mare număr de filme și de un număr mare de obiecte fără să le fi plătit. La vremea respectivă, întâmplarea că în expoziția de presă de senzație după care s-a așternut iarăși uitarea. Jată acum că Rita Hayworth devine subiectul unui film intitulat Zeța dragostei, care a realizat regișorul Lyndy Carter.

Mantaua Italiană

„Un comentator se oprește foarte foarte admirabil asupra unui film de acțiune 34 de ani, Mantaua de Alberto Lattuada. „Gogoi în Italia, spune el — în anul 50 Mantaua a fost în fapt, ca Alberto Lattuada a extras după năvela romanescă respectiv un film autentic italian fără să renunțe la dimensiunile romanesco-naționale. Sărăcia fără speranță are un accent care ignora aceluși naționalism. Pentru faptul de a o fi înțeles de a o fi înțeles. Lattuada a semnat unul dintre cele mai frumoase filme ale sale. Situați și datați: Mantaua sa nu are astăzi nici un rid”

Tentative scene

Mare succes teatral la New York cu piesa lui Bernard Shaw „Casa inimilor sfârșite”, care a mai cunoscut tot la New York, dar și în multe teatre americane succese răsunătoare. Nouitatea de a nu da titlu în fapt, că Alberto Lattuada a extras după năvela romanescă-națională. Sărăcia fără speranță are un accent care ignora aceluși naționalism. Pentru faptul de a o fi înțeles de a o fi înțeles. Lattuada a semnat unul dintre cele mai frumoase filme ale sale. Situați și datați: Mantaua sa nu are astăzi nici un rid”

Dețin de toată atenția și se pare conștientul la adresa spectacolului fact de Jack Kroll care este și critic de cinema la New York. „Drept să spunem amintim critic — mulți comentatori îl tagăduiesc: „nu a stat în fața lui Shaw capabilă de a crea un erou modern, consideră că piesa

Tinăra actriță canadiană, Carole Laure, ar vrea ca măcar o dată să joace într-o capodoperă autentică

aceasta, „Casa inimilor sfârșite”, este la fel de semnificativă ca și o piesă de Strindberg și la fel de încercată de trimiteri ca un Eliot. Ecuriute abundă. Shoter este un Lear care se adresează vehement unei lumi corupte, e este Prospero renunțând la puterea sa magică, este în același timp cel mai vorbăreț dintre cenești care susțin că orice film al lor este învâlit în mister — și i-am numit acum pe Marco Ferreri, alimțam că Ferreri este vitlorul (ca se intitulase ultima sa realizare cu Onestea Muli și Hanna Schuyler). În ceea două roluri de actor îndrindere din povăstirea sa. „Când se vorbește despre un film — vine să prezente Marco Ferreri — și începe întotdeauna prin a se liniși despre trama lui, dar nu data este pentru mine aspectul primordial. Cinematograful este mai întii imagine... și pornind de la o imagine, obișnuiesc să determin alimțam imaginei ca să ajung astfel la fel de cinema pe care oamenii să-l dorască tot mai mult.”

Ce este vitlorul?

Actori — mai spune realizatorul italian — sint importanți dar în egală măsură cu celelalte componente ale filmului și poestivii.”

După Superman nu se putea să nu apară și o Supergirl, personaj creat de dobitana Helen Slater

Prezentare
românești peste hotare

A scene from *Two Deaths*, one of two Romanian films on tap at the festival.

It sounds like plodding stuff, but director Dan Pop will take his art to the next step: He is the father of a "Private Plot," each character is a "type," and

The marriage of the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

representing a comedy genre.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

La Toronto, un premiu și un festival pentru filmul românesc

EASTERN EUROPEAN FILM FESTIVAL

Toronto, 7 p.m.
CURSE OF THE LAND
An avocuous peasant pays a terrible price for his success.
Saturday, 7 p.m.

A SUMMER TALE
The rise of an unscrupulous bourgeois creates havoc in a 19th century town.
Sunday, 2 p.m.

RETURN FROM HELL
A man and his wife's lover meet on a WWI battlefield.
Sunday, 4 p.m.

COMPETITION IN ORIENTERING
A contest among friends turns into a deadly game.
Sunday, 7 p.m.

IPU'S DEATH
Murder threatens the friendship between an orphan and his town simpson.
\$5.50/film • Seniors \$3.50 • 4 films \$18

Harbourfront Film Festival

Toronto, 7 p.m.
ROMANIAN FILMS HIGH ON NATURE
A collection of Romanian films on nature.

Romanian films high on nature

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

...and the two main characters in the film *Two Deaths*. There are no less than 100 characters in the film.

La prima editie a Festivalului Filmului de arta de Dan Tudoric in calitate de se presedinte si Asociatiei organizatorilor si criticilor de arta, filmul *Linistea* a picturii de Mircea Ionescu a obtinut "Premiul pentru cel mai bun film biografic".

Interesul pe care filmul românesc îl prezintă pe meridianele lumii și-a găsit o nouă expresie în manifestarea organizată și finanțată de International Film Exchange din New York în colaborare cu Toronto Cultural Centre, Toronto Harbourfront Premiere Dance Theatre din Toronto a găzduit la 20-25 martie, un Festival al Filmului Românesc, care a inclus în program: Concursul și Tânașo Scutiu de Dan Pop, Intorsorului din Iad de Nicolae Margineanu, Buletin de Bucuresi de Virgil Calotescu, Alina Iancu condamnată pe moarte și Ombra și Seară de Ștefan Ștefănescu. Festivalul pămîntului, cineastului luibrici de Mircea Mureșan.

La întîlnirile cu cinești, presa și spectatori canadieni a participat rezororul Dan Pita. Mătură a succesului de care s-au bucurat filmele noastre, sînt româneșele articole apărute în cotidianele și în presa de specialitate din care citim:

In The Escalibur, 15 martie, Liam Lynch face sub titlul "Cinematografiul din Europa răsăriteană reprezintă o provocare" un istoric al cinematografiilor românești pornind de la primul nostru lungmetraj *Războiul de independență*. După ce se vorbește asupra fecăruia dintre filmele prezentate, Lacey conchide: "Cele mai multe dintre filmele văzute purtău ate unei culturi și ne dau cheie edificatoare lecții de istorie. Această colecție de filme prap puțin cunoscute ne familiarizează, de asemenea, cu realitățile și perspectivele României moderne de azi. Este neaua emoțional prin nouăta de idei și de stil, plasându-se într-un contrast favorabil cu banalitatea previzibilă a filmelor holivoodiene".

De la Stockholm la Toronto, (Cătrîrul Dumitrescu, Mircea Diacoiu, Geza Saiceanu în *Buletin de Bucuresi*)

Premiul pentru montaj: Sonia Georgescu *Fareș și Micul tobosar*.

Gala unuia studentesc '84

La Timișoara a avut loc "Gala unuia studentesc". În cadrul căreia s-au decernat premiile polițoale realizate de cinecluburile studentesci. Cu această ocazie s-a organizat și un, medaion "Gop".

Premierul în țară

Secretul lui Bachus a fost prezentat de Rodica Geza Saiceanu și actorii Ștefan Mihăilescu, Brăila, Sebastian Popălan, Emil Iosca, Rodica Mureșan la: Pitești, Tulcea, Babadag, Bala Mars, Sighetu Marmației.

Gata a fost prezentat la Constanța și la Iași de rezoritori sîni, Ion Popescu Gop Imprimări de actorii Mircea Cătanaru, Radu Buznea și directorul Filmului Vasile Neșgor.

Seminar brașovian

Studentii cineclubului și organizat sub egida UAȘCR s-au saminar pe teme: Mijloace de comunicare audio-vizuală". Din partea ACIN au participat la discuții: Radu Neșgor, Petrescu, Dan Dăstăruț.

Rubrica realizată de Adina DARIAN

mă mir!

Gripa

Mămurat lucru e o gripă, dacă te pricopi să pui problema și ai de deapaură o natură optimistă, dinna, adică natura optimistă, fiind întocșimă un lucru pe deasupra.

Întro dimineață cu gripa în oase și dai via pe primăvară, pe boboșea de ieri. Iei geanta cu gijumai și aparatură de măsură și pleci la Tulcea cu treburi profesionale, plus speranța de natură optimistă într-un pește pe care să-ți convingi să vrea la tine acasă cu orice preț.

Intorcîndu-te singur acasă, ești chiar bolnav, în cruce, dar ești primit de familie cu dragoste, stai totuși în virful piciorilor, din cînd în cînd creștea intră la tine și vești cum te simți și ce-ți mai trebuie, lucru care nu se întîmplă în fiecare zi și ai acum ocazie să simți și dai în plus că de mult te lubecui tot, oase ce a intră-devăz mînat. Vezi asta oase înveșta te, vei înșăntoși și vei fi minunat. Seara suia telefonul, răspunde cineva. Are febră, aproape patruzeci de grade... apoi închide suprat. Vezi mină să te lași... Au spus că ai mai rămas de filmat un cadru simplu la Brașov, de la filmul acela care l-ai făcut în toamnă, și te înșăntoșă în te vor duce cu masina".

Sosești cu masina, la ora șapte, dar masina e de fapt o dubă și transportă tată recuzită și unori animale de la circ avînd în mînă un bun în deosebit sferului și în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Natura mea optimistă mă face înăscănuț în înșăntoșă în înșăntoșă. Mi se oferă înăscănuți cu un privilegiu că eram și mergîndu-mi în Brașov să înșăntoșă din fugă aparatele și costumul meu. Sînt rugat să merg sus în magazia să mi-l dau singur, că nu mami nu mi-l cunoaște, timp în care se alimentează și ține, se scot și aparatele, plicul pentru duș, ocașă și jumătate, după ce se mai adăugă două lați cu apă caldă și două lumașe. Adevărul e că mi-am dat seama foarte repede că n-aveam nici un avantaj, bațura scaunului fiind ruptă și vinîmul îndoi înveșim în înșăntoșă bolnăv cu ocașă tuturor goroșilor de primăvară de pe...

Asociația cineaștilor

Viata cinematografică

Cinecologie

Festivalul filmelor de lungmetraj și de televiziune dedicat aparării mediului înconjurător de la Cetatea (Cehovețușeni) care a avut loc între 21 și 25 mai a înscris pe agenda să și filmele: *Floarea apilor* de Mircea Popescu și *Prețurîndu-i înșăntoșă de Ion Bostan*.

Cineștiță

Festivalul internațional al filmului de scurt-metraj.

Cinecluburi

"La Oradea, Galet și Pitești au avut loc Constituirile cinecluburilor din Transilvania și Banat, din Moldove și Dobrogea și respectiv din Muntenia și Oltenia. Cu acest ocazie s-au analizat rezultatele ultimei etape a concursului *Natura Românească*, s-au pînă pînă pînă de introducere în arta și tehnica filmului și s-au purtat discuții cu cineștii.

Din partea Asociației cineaștilor au participat: Geza Saiceanu, Radu Aneste Petrescu, Alina Croitoru, Aureli Mădăruț, Bob Calinescu, Danu Sasthary, Liviu Popoi.

Daspeți de onoare

organizarea și automatizarea producției și realizării, ajunsa la cea de-a XIII-a ediție, Festivalul la Sofia între 29 mai și 1 iunie, a invitat pe conducerea Pașii Popescu Doreanu să facă parte din juria, între filmele înșăntoșă în competiție s-au numărat și *Roboții industriali* de Alexandru Sîrbu și *Ergonomia* o cură inepuzabilă de Titus Măresor.

O vîntă respectabilă

La cea de-a XXI-a ediție a Festivalului Internațional de scurtmetraj de la Croacia (Potința) - 29 mai și 1 iunie, cinematografiile noastre este prezentă cu șase filme: *Tu și tu* de Popescu Gop, *Caștăniții de aur* de Cornel Monea și Ștefan Ștefănescu, *Un om pentru un sat* de Erwin Szekely, *Fotografiile de familie* de Sada Iizagaz, *Monolog* de Zoltan Szilagy și *Hercule de Ion Truică*.

ASIFA

La cinema "Studio" a avut loc decernarea premiilor "Secției române a Asociației Internaționale a filmului de animație": jurul prezdat de Sabin Bălaș și alcaștăul din regiuni Andrei Petrișoraru, Bob Calinescu și Gheorghe Ștefanu a acordat următoarele premii:

Premiul pentru regia: Olimp Vărășteanu - *Fareș și Micul tobosar*.

Premiul pentru cea mai bună grafică animată: Ion Truică - *Pașada*.

Premiul pentru originalitate: Mihai Bădică - *Joc în dol*.

Premiul pentru idee: Virgil Mocanu - *Micul tobosar*.

Premiul pentru cea mai bună animație, este acordat lui Antoneseșcu pentru *Roboții și roboții* și Laurențiu Sîrbu pentru *Balanșu*.

Premiul pentru plastica filmului de pășur: Popescu Gop pentru *Micul tobosar* și anul nou.

Premiul pentru imagine, este acordat: Constantin Iulianescu pentru *Joc de doi* și Anca Barbu pentru *Tendea*.

Premiul pentru coloana sonoră, este acordat: Teodor Boroman pentru *Pașada* și George Copaci pentru *Micul tobosar* și *Fareș*.

Premiul pentru filmul de copii: Tatiana Apălindeșcu - *Tremul seacănt*.

